

יש לחתור לעסקה שתביא לשחרור החטופים, ומהר, גם במחיר הכרזה על הפסקת המלחמה.¹

להבדיל מיתר הסוגיות, במקרה זה החלטותיה של ישראל אינן עצמאיות שכן ההסכמה לעסקת חטופים מצויה גם בידי חמאס. גם אם ישראל תגמיש עמדותיה, אין בכך משום הבטחה שתושג עסקה. ברם, פירוק העסקה לרכיביה מצביע על מרחבי גמישות. זאת, בכפוף להנחות הבאות:

1. כל ויתור שהוא הפיך הוא ויתור טקטי, שאין בעיה להסכים לקבלו. ובהקשר זה, היערכות מחדש בצפון הרצועה היא זמנית, הפסקת אש היא תמיד זמנית, תוקפן של הצהרות גם הוא זמני. ולפיכך, יש לישראל מרחב גמישות רב כחלק ממשא ומתן. הסכמות בהקשרים אלה אינן "קווים אדומים".

2. יש לבדל בין אזרחים לחיילים ולחללים. מדינת ישראל כשלה למלא את המחויבות הבסיסית של מדינה מול אזרחיה. לפיכך, החזרת האזרחים החטופים אינה רק בגדר "כל המציל נפש אחת", אלא למעשה מימוש של הריבונות וצעד חשוב לשיקום האמון במשילות המדינה.

3. לא יהיה מנוס מתשלום בשחרור אסירים עבור סיכום העסקה. אבל, האסירים הפלסטינים ה"כבדים" אינם מקשה אחת. יש ביניהם חולים סופניים וכאלה שלא רצחו אלא סייעו ברצח או הכוינו טרור. ובשורה התחתונה, גם אם ישוחררו, מדינת ישראל חזקה דיה להתמודד ביטחונית עם האיומים החדשים האפשריים מצד אותם מחבלים משוחררים.

4. את השיקול הביטחוני הכרוך בשחרור אסירים כבדים יש לבחון לא רק בהקשר הצר על מחיר עבור כל חטוף שישוחרר, אלא גם בהקשר לשיפור מעמדה האזורי של ישראל ותהליך הנורמליזציה בינה לבין שכנותיה, וכן לשיקום האמון של אזרחי המדינה במערכת הביטחון ובממשלה. במסגרת ההקשר האסטרטגי הרחב של שיפור מצבה הביטחוני של ישראל, מדובר במחיר כבד וקשה.

¹ כל הפסקת אש במזרח התיכון היא זמנית, וסביר שחמאס יספק לישראל די עילות לחדש את הלחימה (לו תבחר לעשות כן).